

אשתו מרת שיינדעל⁹ רבת היחס. משפחתה היתה מהמשפחות המיוחסות ביותר בגלילות ליטא, כארבע עשרה דורות של רבנים, ביניהם מגדולי הפוסקים אשר מימיהם אנו שותים. מרת שיינדל היתה בתו הקטנה של הגאון רבי יצחק יחיאל זצ"ל והתייתמה מאביה בגיל שנה בערך, ומי ששימש שם כאב היה החתן הגדול הגאון הנודע רבי אליהו הלוי פיינשטיין זצ"ל, הגאב"ד פרוזין.¹⁰ רבי דוד שלח את רבי יעקב לגיסו רבי אליהו זצ"ל למען ישים בבת עינו

9 משפחת דאווידאוויץ היתה משפחה של רבנים דורי דורות, שבמשך דורות רבים חילקו את רבנות העיירות קארליץ וקאפוליא בין בני המשפחה. רבי יצחק יחיאל היה בנו של הגאון רבי ישכר דובער הנודע כהגאון רבי דובער קאפוליער זצ"ל (היה גם גאב"ד סטאראביץ), שהיה מתלמידי ומחולכי דרכו של הגאון רבי מנשה מאיליא תלמיד הגר"א. רבי דובער היה ידוע כצדיק גדול, שאת כתביו ציווה לקבור יחד עמו בעת פטירתו. אביו של הגאון רבי דובער היה הגאון רבי יעקב הלוי שהיה חתנו של הגאון רבי יום טוב ליפמאן זצ"ל, בעל מחבר ספר קדושת יום טוב ותוספת קדושה, אשר בהקדמה לספרו מובאת שושלת היחס שלו, ביניהם, התוספות יום טוב, הרמ"א, המהר"ם, המהרש"א, הבית שמואל, המהר"ם פדאוה, המהר"י מינץ, המהרש"ל ועוד. הגאון רבי יום טוב ליפמאן בעל מח"ס מלבושי יום טוב נאשר גם הוא היה מיוצאי חלצין של הקדושת יום טוב, מתבטא על יחס זה: 'אין בודקין מן המזבח ולמעלה'. אביו של רבי יעקב היה רבי יצחק מסקידעל (עיירה במחוז גרודנא), מחבר ספר בית יצחק, שקורא את הסמ"ע בשם 'דודי הגאון' (מספר על עיר קרליץ עמ' 68). אשתו של הגאון רבי יצחק יחיאל זצ"ל היתה ממשפחת הורוויץ המיוחסים להשל"ה הקדוש, כמו כן התייחסה לבעל סדר הדורות, ולהצדיק החסיד בדורו רבי ישעי' זוכאוויצער זצ"ל, אשר אפילו בני ליטא סיפרו עליו סיפורי מופתים כמו שמספרים החסידים על רבותיהם, וכידוע גדול הערכתו של הגר"א מוילנא אליו [ראה בספר תולדות הגר"א מאת י. ל. מימון עמ' ק].

סיפר מרן הגר"מ פיינשטיין זצ"ל, שר' ישעי' היה רבם של האחים הקדושים רבי אלימלך ורבי זושא קודם שהפכו לחסידים. אחר כך הלכו לרבם המגיד. כשחזרו משם, שאלם ר' ישעי', מה ראו שם שלא ראו אצלו? אמרו לו האחים הקדושים, שכאן (אצל ר' ישעי'), התפלה נעשית בלא התלהבות חיצונית כלל, מה שאין כן שם (אצל החסידים), נעשית התפלה מתוך התלהבות גדולה ובבחינת 'כל עצמותי תאמרנה'. השיב להם ר' ישעי' במשל: למה הדבר דומה, למלך שהיו לו אוצרות מרובים, ביקש המלך ממהנדס אומן שיתכנן עבורו מקום שיכיל את כל אוצרותיו במדויק, שלא יחסר מקום לכל האוצרות, ושגם לא יהיה גדול יתר על המידה, אלא מדויק תכלית הדיוק, ואם לא יעשה כן אחת דתו למות. שקד האומן על מלאכתו משך זמן רב, עד שלבסוף נשלמה המלאכה, והוא הזמין את המלך להכניס את אוצרותיו למקום המיועד. משהגיע המלך וכל כבודתו, החלו המשרתים לפרוק את האוצרות ולהכניסן אל תוך המקום המיועד להם. והנה כאשר כילו המשרתים להכניס את כל התכולה, נגמר המקום ונשארו כמה מטבעות שלא היה עבורם מקום. פנה המלך למהנדס ואמר לו הנה לא דייקת במלאכתך, וצריך לחרוץ את גורלך. אמר לו המהנדס תכנן האוצר היה במדויק, אלא שכפי הנראה חדר אל האוצר מעט אבק, והוא אשר תופס מעט מקום ומפריע למטבעות האחרונות להכנס. כאשר אין אבק, סיים ר' ישעי', הרי כל עבודת ה' ממלאת את כולו, ונשארת בלב פנימה. ורק כאשר יש 'אבק', אין מקום לאוצר הרוחני פנימה, והוא יוצא החוצה. הרבנית חנה ליפשיץ ע"ה סיפרה, כי יש מסורת במשפחה שרבי ישעי' ביקש מהגר"א עצה שצאצאיו ילכו בדרך התורה. אמר לו הגר"א שיתפלל עליהם ב'שמע קולנו' שיהיו לא עניים ולא עשירים, כי שניהם נסיונות הם, ויאמר את הפסוק 'שוא ודבר כזב הרחק ממני ראש ועשר אל תתן לי הטריפני לחם חוקי' (משלי ל, ח). וכך ביקש רבי ישעי' כל יום בתפלתו בשמע קולנו על צאצאיו עד עשרה דורות.

10 רבי אליהו זצ"ל היה רב בעיר קלעצק אשר היתה עיר גדולה יותר מקארליץ. (בקלעצק היה גם דיין ממשפחת רבינו, הלא הוא בן דודו הגאון ר' יצחק דובער דאווידאוויץ, בן הגאון ר' אהרן סיני הגאב"ד קאפוליא). אמנם מפאת סיבת מיתת חותנו עשה הגר"א חסד עם בית חותנו. האלמנה והיתומים הקטנים.